

Meč,

srdce a čarodějky

Jindřiška Mendozová
ilustrace Jarmila Růžičková

bambóok

Už se stalo mým zvykem, že na začátku každé knížky se snažím poděkovat všem těm, kdo se na jejím vzniku nějakým způsobem podílejí – ať už přímo, nebo nepřímo. Takže i tentokrát patří mé poděkování celé mojí rodině, která trpělivě snáší, že některé dny jsem myšlenkami víc v dávné minulosti než v té nejsoučasnější přítomnosti. Poděkování patří i všem průvodcům a průvodkyním na Šumpersku, díky kterým jsem se mohla dozvědět víc o historii celého kraje i o samotném období čarodějnických procesů. A v neposlední řadě děkuji i paní ilustrátorce Jarmile Růžičkové, jejíž půvabné obrázky celou sérii knížek o Meči pánů z Velhartic provázejí.

Autorka

Jindřiška Mendozová

*MEČ, SRDCE
A ČARODĚJKY*

ilustrace Jarmila Růžičková

bamb**ook**

Stejně jako i v předchozích dvou knížkách, Meč pání z Velhartic a Meč a dívka z Herštejna, také příběh Meč, srdce a čarodějky vychází ze skutečných historických událostí. Jindřich Boblig z Edelstadtu, advokát, který pronásledoval šumperské čarodějnice, skutečně existoval a v letech 1678–1692 byl postrachem tamního kraje. Stejně tak skutečná byla i hraběnka de Galle a její dva synovci, kteří později převzali správu nad zámkem Velké Losiny i celým Šumperskem. A v dobách hraběnky de Galle byl skutečně zemským hejmanem Adam Vínarský. Kdo navštíví losinský zámek, uslyší i příběh o ztraceném srdci hraběnky Juliány. Ovšem všechno to, co se děje hlavním hrdinům mých knížek, tedy Jakubovi, Anežce a Pétovi, jsou příběhy, které se zrodily v mých představách a fantazii. Ale jak říkám vždy a u každého příběhu... kdo vlastně ví, co přesně a jak se kdy mohlo udát a událo...

zámek Velké Losiny

Hraběnka Angelika Sybila
de Galle

KAPITOLA PRVNÍ

Asi desetiletá holčička zametala světnici v malém domku na okraji Šumperka. Nebyl to nejchudší dům ve městě, ale určitě ani nejbohatší. Dorotka v něm přesto byla spokojená. Světnice vždycky voněla po bylinkách, které její maminka Anna a teta Magdaléna rozvěšovaly všude, kde bylo jen trochu místa. Tatínek občas bručel, že ať se podívá, kam se podívá, všude se něco suší nebo už sušené visí, ale ve skutečnosti brblal jen tak, aby se neřeklo. I on měl vůni bylin a nejrůznějších kořinek a sušených plodů rád.

Poslední dobou se ale často tvářil zadumaně a ustaraně. Toho si nemohla nevšimnout ani ona. Ještě nedávno si k bylinkám rád přičichl a večer po práci poslouchal mamincino vyprávění, kde kterou z nich utrhly a k čemu přesně slouží. Obvykle si povídali tiše, aby nebudili děti, ale ona, Dorotka, se většinou jen tvářila, že spí, ale ve skutečnosti poslouchala, co si rodiče povídají. Ted' jí bylo deset a o bylinkách toho věděla mnohem víc, než by kdy koho napadlo.

Ted' ale bylo všechno jinak. Už na podzim tatínek mamince často rozmlouval, když chtěla jít do lesa nebo na louku pro další zásobu bylin. A ted' v zimě... byl totiž prosinec a do Vánoc a do konce roku už zbývalo jen málo času... ji zase prosil, ať k sobě nenechává přicházet tolik lidí, kteří shánějí nějakou medicínu nebo mazání. On je přece kolář, vydělá dost, aby je všechny uživil... a ona stejně jen málokdy vezme peníze za svoji práci, spíš pár vajec nebo trochu zeleniny si nechá vnutit a od chudáka by nevzala nikdy nic...

Maminka ale trvala na svém. Magdaléna i ona pomáhají nemocným celý svůj život a nehodlají s tím přestat jen kvůli... A tady maminka pokaždé ztišila hlas natolik, že Dorotka neslyšela vůbec nic, a pořád tak nevěděla, proč by maminka s tetou měly přestat dělat to, co dělaly vždycky...

Dorotka dometla a opřela koště do kouta vedle velkých kamen. Pak se podívala do kamen, oheň pomalu skomíral. Jí ale zima nebyla. Zametala celou dobu s takovou vervou, až měla pocit, že je horko

skoro jak v létě. Roztopila znovu kamna a začala připravovat večeři. Tatínek s Martinem, jejím bratrem, za chvíli přijdou z dílny a maminka je s tetou někde u nemocného... o celou domácnost se tedy musí postarat ona. Dorotka se spokojeně točila po kuchyni. Bavilo ji to. A navíc si byla jistá, že jednou stejně bude dělat i to, co její maminka a teta a kdysi i babička...

V tu chvíli se ozvalo bušení na vchodové dveře. Neznámý, který se tak hloučně dobýval vstupu do domu, ani nepočkal, než mu někdo přijde otevřít. Proti Dorotce, která mířila ke dveřím, najednou stáli dva muži. Byli celí zašpinění, ale jeden z nich vypadal jako zámožný člověk; Opíral se o druhého, oblečeného do obvyčejnějších šatů, napadal na nohu a z rozraženého obočí mu tekla krev.

„Potřebujeme pomoc, holka!“ houkl na vystrašenou Dorotku druhý muž, oblečený do hrubého kabátce.

Dorotka se trochu uklidnila. Vlastně to nebyla vůbec neznámá situace. Lidé, kteří potřebovali pomoci, u nich byli jako doma. Jenže teď tu nebyla maminka.

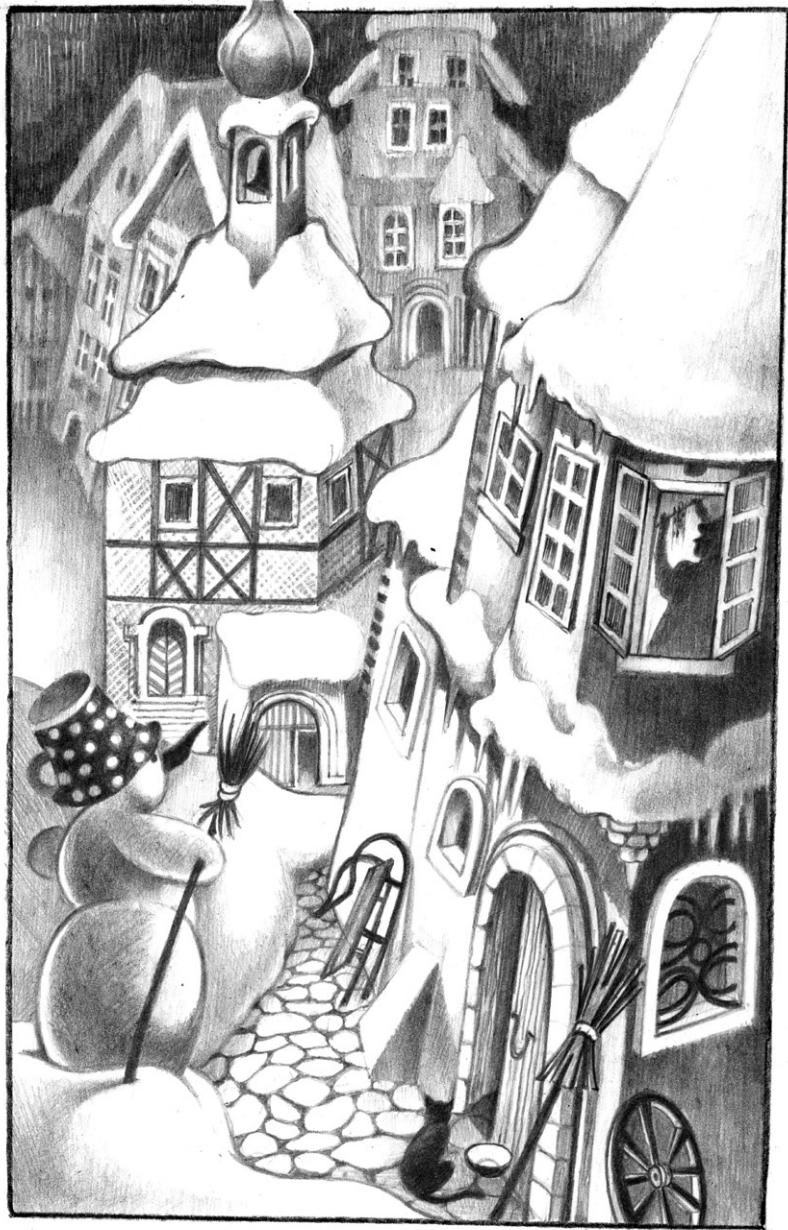
„Maminka tu teď není...“ začala, ale elegantně oblečený muž ji zarazil.

„Tak nám pomůžeš ty!“ řekl panovačně. „Potřebuji se opláchnout a sehnat nový vůz.“

Dořekl větu a zakolísal, jako kdyby se mu udělalo špatně, jako kdyby mu bylo na omdlení. Také strašně zbledl. Dorotka se ve vteřině rozhodla. Tady žádné oplachování nepomůže. Musí udělat to, co vždycky dělá maminka.

Došla ke zraněnému muži, podepřela ho z druhé strany a přes všechny jeho protesty ho odváděla k dřevěné lavici u stolu. Sice brblal, ale nakonec se podvolil a nechal se na lavici usadit. Dorotka najednou přesně věděla, co má dělat.

Jakub s rodiči dorazili do Velhartic už v deset dopoledne. Jak pravil tatínek, Jakub je honil a byl úmornější než čtvrtodenní zimnice, takže radši všichni skočili do auta a jeli, aby nemuseli poslouchat jeho lamentování nad tím, že ztratí celý den, kdy by mohl být s Anežkou a s Pétou.

Jenže teď byly skoro tři odpoledne a ani jeden z kamarádů se zatím neukázal. A to jim Jakub oběma poslal SMS, že už jsou na cestě! Jasně, Vánoce jsou za dveřmi. Anežka nejspíš musí pomáhat Buškovi s přípravami cukroví a vánočky. A Péťa... Péťa zase určitě běhá s tátou po jejich kousku lesa a hledají ten super nejvánoční stromeček. Co si Jakub pamatuje, u Vlkových vždycky měli největší a nejnazdobenější stromek z celých Velhartic. Jak říkal Pěťův táta, přes to prostě nejede vlak...

Stavit se ale stejně mohli. Musí jim být přece jasné, že hned první den nemůže babičce utéct. Od podzimních prázdnin a výpravou na záchranu Meče a Františky z Herštejna se skoro neviděli... Jakub vytahoval na půdě z krabic vánoční ozdoby a pomalu začínal být na kamarády naštvaný. Copak se musí dít něco nebezpečného nebo tajemného, aby se ukázali? Pak ale sám sebe v duchu krotil. Vždycky vidí všechno černě. I babička mu to říká. A ta má obvykle pravdu. Zadumaně zíral na velkou skleněnou kouli, která pamatovala ještě doby, kdy byla malá jeho babička, vtom se ozvalo klepání na dveře. Pěkně hlasité, vlastně spíš bouchání.

Anežka! Nikdo jiný se takhle nikdy nikam nedobývá. Jakub opatrně položil kouli zpátky do krabice a šel otevřít dveře půdy.

K jeho překvapení za nimi nestála Anežka, ale Péťa. Péťa byl vždycky tichý, spíš zakřiknutý, a často měl strach z věcí, které podle Jakuba nebezpečné nebyly ani náhodou. Jenže od posledního dobrodružství s Františkou z Herštejna mu nějak povyroستlo sebevědomí. Jakub si na toho nového Pěťu pořád nějak nemohl zvyknout. Ještě v létě by jen tichounce zaťukal, aby náhodou neobtěžoval...

„Čau,“ řekl Péťa. „To je dost, že se tu zase ukážeš!“

Vypadalo to, že je doopravdy rád, že kamaráda vidí. A Jakuba už naštvaní taky přešlo. Uvelebili se vedle krabice s ozdobami a probírali, co všechno se událo od jejich posledního setkání ve Velharticích. Probírali školu, to, že Jakubův pokoj se pomalu, ale

jistě z poloviny mění na hračkářství, protože máma pro mimi-no, které se má narodit na jaře, nakupuje snad každého plyšáka, kousátko a chrastítka, které jsou v Praze k sehnání.

Pěťa zase vykládal o nepřátelské partě, která se poslední dobou drží dost zpátky. Asi to bude tím, že vlastně nemají o co bojovat, když Anežku, Pěťu ani Jakuba stoh za vesnicí už dávno nezajímá. Když už přišla řeč na Anežku, ta se prý za Jakubem taky určitě staví ještě dnes. Jenže na vánoční prázdniny sem dorazili její rodiče, je z toho nějaká celá pryč.

Jakub nevycházel z údivu. Anežka přece měla být u mámy na Silvestra a u táty pak na pololetní prázdniny! Vánoce chtěla jenom s dědou. Říkala mu to. Pěťa pokrčil rameny. Objevili se nějak nečekaně. On taky moc neví. Ale Anežka jim to určitě poví.

Pěťa sice vyprávěl jak o život, ale Jakub se celou dobu nemohl zbavit pocitu, že mu neříká všechno. Že za vším tím mluvením se skrývá něco mnohem důležitějšího.

„Co obraz?“ sondoval opatrně.

Obraz, na kterém byla namalovaná Františka z Herštejna, jim na podzim pomohl zachránit Meč a také se jeho prostřednictvím podívali do středověku. Obraz jim zůstal. Tedy ne jim, ale Anežce a starému Buškovi, kteří patřili do rodu Bušků, a Anežčin děda byl teď ochráncem kouzelného Meče. Už také věděli, že když je Meč v nebezpečí, a bylo úplně jedno, jestli teď nebo před pěti sty lety, obraz začne temnět a oni mají příležitost dostat se přes obraz do minulosti a Meč zachránit. Proto první, co Jakuba napadlo, bylo, že obraz začal „mluvit“.

Pěťa ale zavrtěl hlavou. Ne. Obraz je v pohodě, všechny bílé znaky na pozadí jsou pořád bílé. Meč je v pohodě.

„Tak co se děje?“ zeptal se Jakub přímo. Na Pěťovi bylo vidět, jak rád by mu něco řekl, ale nemůže se odhodlat.

„Napsala mi Františka,“ vypadlo z něj po chvíli ticha.

Jakub na něj chvilku zíral s pusou dokořán. Napsala mu holka z patnáctého století? Jasně, stala se jim už spousta divných věcí... Ale tohle? Anežka i on věděli, že Pěťa je do Františky po uši

zamilovaný. Co když mu přeskočilo? Přece jen mít holku, která žije o pět set let dřív, než se člověk vůbec narodil... Nic moc představa. Pěťa ale jako cvok nevypadal. Vypadal jenom... nadšeně...

„Hele, funguje to. Jako časová schránka, díra v čase... nevím přesně. Ale napadlo mě nechat tam, kde dřív visel Františčin obraz, vzkaz. Napsala mi. A dneska jsem našel další dopis.“ Chvilku se hrabal po kapsách černomodrých oteplovaček, které měl na sobě, až nakonec vytáhl kus papíru. Podal ho Jakobovi.

Jakub papírek zvědavě rozbalil. Ano, byl to papír, na jaký se psalo ve Františčině době. I její písmo poznával. Copak opravdu všechno, co se stane jim třem, musí být podivné? A to je ještě mírné slovo.

„Je to jako takový rande na dálku, tohle je ten druhý dopis,“ nadšeně vykládal Pěťa. „Už jsem se naučil i ty jejich písmenka, přečtu to raz dva.“

„Rande přes pět set let,“ Jakob tak nadšený nebyl. „Nemyslíš, že by byla lepší nějaká holka z dneška?“

Pěťa rozhodně zavrtěl hlavou. Ne. Nebyla. Žádná není tak skvělá jako Františka. Nebo už zapomněl, jak jezdí na koni, jak uměla rozdělat oheň? Prostě ať sáhla na cokoli, šlo jí to od ruky. To Jakob sice popřít nemohl, ale stejně měl pořád pocit, že tohle chození dlouho nevydrží. Když ale viděl, jak se Pěťa tváří nadšeně, všechny další námitky spolkl. Třeba se plete on. Pohodil hlavou k papírku, který Pěťa držel v ruce. Stejně se ale nemohl zbavit jednoho nápadu, který se mu najednou zrodil v hlavě. A to se ho snažil zaplašit opravdu důkladně.

„Asi bys jí měl odpovědět. Aby k té vaší schránce nebo díře v čase, nebo co to je, nechodila zbytečně.“

Pěťa se na něj vděčně podíval: „Napišeš to za mě? Číst to umím, ale psát mi ty klikyháky nejdou.“

Jakub kývl. Jasně, žádný problém. A pak se staví za Anežkou. Máma ani babička asi nadšené nebudou, ale jak to tak vypadá, když nezajdou oni za ní, ona se sem nedostane.

Dorotka prohlížela ránu na mužově noze. Věděla, že nejdřív ji musí očistit. Maminka by nikdy nepřikládala žádnou léčivou rostlinu nebo mast na místo špinavé od bláta. Opatrně se otevřené rány dotýkala klůčkem namočeným v borové vodě. Muž neustále sykal, nadával a cukal sebou.

„Dávej pozor, holka, tohle zatraceně bolí!“ vykřikl v jednu chvíli.

Dorotka se na něj podívala pohledem, který byl až nedětsky vážný.

„Nemůžu tu ránu nechat špinavou. Nevyléčila by se,“ řekla tiše.

„Tak ale dělej! Nechci tu být děle, než je potřeba,“ odsekl vztekle muž.

V tu chvíli vešli do dveří tatínek s Martinem. Tatínek se rychle rozhlédl a zhodnotil situaci. Nezdálo se, že by jeho dcerce hrozilo nějaké nebezpečí. Přesto se mu ani trochu nelíbil tón, jakým na ni neznámý muž promluvil. Ani šat prozrazující, že se nejedná o žádného chudáka, ho neomlouval.

„Moje dcera má pravdu, pane,“ řekl tiše. „Měl by ses k ní chovat s povděkem. Pomáhá ti.“

Na okamžik se zdálo, že druhý muž Aloise Wintera udeří, ale zraněný muž ho gestem zarazil. Pak se otočil na Aloise.

„Máš tušení, kdo jsem?“ zeptal se nakonec.

Alois Winter zavrtěl hlavou. Neví. Ale ať je dotýčný kdokoliv, v jeho domě se bude chovat jako host. Neznámý se pokusil vstát, ale nakonec se se zasténáním znovu posadil. Pokývl Dorotce, aby pokračovala v práci. Ta znovu vzala do ruky klůček a dál omývala ránu. Martin si zatím se zájmem prohlížel oba neznámé muže. Nemohlo mu tedy uniknout, s jakým vztekem se boháč dívá na jeho sestru i otce.

Anežka byla nadšením bez sebe, když se u nich v chalupě ukázali Jakub s Pétou. Hned je odtáhla do svého pokoje, kuchyni se vyhnuli, i když z ní velice příjemně voněla vánočka.

„Naši...“ procedila Anežka skrz zuby. „Nestačili bysme si nic říct, protože by se vás pořád na něco vyptávali. Mají záchvat rodičovství...“

Anežka sebou plácla na postel a kluci se usadili na starém kanapi, které v pokoji zůstalo ještě po Anežčině babičce.

„Přijeli s nápadem, že místo abych byla u dědy, budou si mě střídat. Po týdnů. A budu chodit do nějaký super hyper školy, aby ze mě taky jednou byla manažerka...“

Anežka otočila oči v sloup, takže bylo hned jasné, co si o podobném plánu myslí. Jakub s Pétou se na ni dívali s pochopením. S rodiči jsou prostě pořád nějaké problémy.

„Jak je přesvědčíš, že je to blbost?“ zeptal se opatrně Jakub.

Anežka trhla váhavě rameny. To ještě netuší, ale určitě ji něco napadne. Nebo dědu. Včera sice brblal něco o tom, že taková skvělá škola je určitě šance, ale ona moc dobře ví, že ji tu chce mít. Jen se nechce hádat. Jakub s Pétou měli jasno hned, kdyby je k něčemu potřebovala, nějaký plán nebo tak něco, může si nimi stoprocentně počítat.

Dorotka pozorovala maminciny hbité prsty, které potíraly ránu čerstvě vyrobenou mastí. Potom se maminka chystala ránu převázat čistým plátnem. Když práci dokončila, zvedla hlavu k pacientovi.

„Zabalím vám trochu té masti s sebou,“ řekla Lidmila svým melodickým hlasem, který nemocné většinou dokázal rychle uklidnit. „Do týdne by měla být noha v pořádku. Můžete se tu zastavit a já se vám na ni znovu podívám.“

Muž se místo odpovědi jen zasmál. Jeho průvodce vůbec neskrýval své pohrdání nad podobným návrhem.

„Od toho mám svého doktora,“ řekl muž a pak se obrátil na Aloise Wintera. „Potřebuju spravit kolo kočáru.“

„Co se vám vlastně stalo... pane...“, zeptal se Alois. Snažil se sice o pokorný tón, ale kdo ho jen trochu znal, věděl moc dobře, že se mu podvečerní návštěvník vůbec nelíbí.

„Měli jsme nehodu. Víc vás zajímat nemusí...“, odsekl muž.

„Jste v mém domě,“ řekl ostře Alois.

„A vy jste kolář, takže po vás nechci nic než vaši práci. Mimochodem, jsem zámecký hejtman Adam Vinarský. Ostuda, že nepoznáte vlastní vrchnost...“, řekl Vinarský výsměšně. „Předpokládám, že se o můj kočár postaráte...“

Vinarského hlas nepřipouštěl žádné odmlouvání. Alois cítil, jak mu přeběhl mráz po zádech. Vinarský měl pověst ješitného hlupáka a on ho urazil tím, že ho nepoznal. Na druhou stranu jeho skutečnou vrchností byla hraběnka de Galle... a tu by poznal. Nikdo ho nebude okřikovat v jeho vlastním domě.

„Mojí vrchností je hraběnka de Galle... ale to kolo vám samozřejmě opravím,“ řekl Alois, kývl na Martina, aby mu šel pomoci, a zamířil ven z domu.

Maminka upírala oči na obvaz, ale Dorotka se dívala na Vinarského. Z nenávisťi v jeho pohledu ji zamrazilo. Už se těšila, až Lidmila dá nezvanému hostovi mastičku, tatínek mu opraví vůz a on zmizí. Přitočila se k mamince, která u stolu připravovala mast, a počku dál pozorovala Vinarského.

Ten nespouštěl z Lidmily oči, sledoval každý její pohyb. Dorotka by bývala ráda věděla proč. Oškřivý kočí, který se choval, jako kdyby on sám byl hejtmanem, najednou nakřčil nos a hlasitě začichal. Pak promluvil nepřijemným, skřehotavým hlasem.

„Smrdí tu síra!“

Lidmila se nervózně zasmála. Čemu se diví? Míchá přece mastičku s vodou z losinských lázní. Každé malé dítě ví, že z téhle vody je cítit síra.

„Jenže po síře páchne i ďábel!“ zaskřehotal mužik a vítězoslavně se na Lidmilu podíval.

„Pánové ze Žerotína by jistě nepodporovali lázně, které by byly takového původu,“ odsekla Lidmila ostře.

Kočí se ale stáhl. Na tohle odpovědět neuměl. Ta mastičkářka by ho ještě nakonec donutila říct úplně něco jiného, než by chtěl. Vinarský se pousmál. Viděl, jak se jeho kočí leká. Ta ženská není vůbec hloupá, napadlo ho. A čtyři lidé jsou nebezpeční. Navíc zrovna tahle bylinkářka a její muž si o sobě moc myslí. Odpovídají, jako kdyby pány byli oni dva a ne on.

„Tu vodu bereš kde?“ zeptal se.

„Kupuji,“ odpověděla bez rozmyšlení.

„Takže si nechodíš brát bez dovolení z majetku svých pánů?“ vyptával se dál Vinarský.

Dorotka, Vinarský i kočí napjatě sledovali, co Lidmila odpoví. Tak napjatě a soustředěně, že si ani nevšimli, že se otevřely dveře a do místnosti znovu vstoupil Alois Winter... a že zaslechl poslední hejtmanova slova. Dvěma kroky byl u něho, popadl ho za límec kabátce a přes protesty kočího ho postrkoval ke dveřím.

„Ten vypadlý hřebík jsem zatloukl a vy teď odtud zmizíte!“ hřímal Alois a tlačil oba muže ke dveřím, zatímco Lidmila strkala hejtmanu Vinarskému do kapsy balíček s mastičkou. „A už se tu neukážete! Moji ženu nebude nikdo nazývat zlodějkou!“

Dorotka a Martin zírali beze slova na rodiče. Oběma jim bylo jasné, že právě teď se stalo něco moc zlého. Jen netušili, jak moc tohle zlo zasáhne do života jejich rodiny. To ale netušili ani Alois a Lidmila.

Pěťa už odešel domů. Musel pomáhat s přípravami na Štědrý den. Jakub s Anežkou ale dál vysedávali v jejím pokoji a probírali všechno možné a nemožné. Teď spíš to nemožné, protože Jakub se nezapomněl zmínit o dopisech od Františky, které Pěťa objevuje na Herštejně. Anežka se pobaveně zachichotala.

„Chceš říct dopis, ne?“

„Ne, dopisy. Tak mi to říkal Pěťa. Dopisy od Anežky,“ trval na svém Jakub.

„To je blbost!“ vrtěla hlavou zrzka a culíky už jí zase poskakovaly okolo obličeje, jako vždycky, když byla rozčilená. „Dopis.“

„Tak ti třeba o těch dalších neřekl,“ dohadoval se Jakub a vůbec nechápal, proč ji to tak bere. Copak jí Pěťa musí povídat úplně všechno? Jenže když se na ni podíval pořádně, viděl, že Anežka zrudla tak, že její tváře najednou měly skoro stejnou barvu jako její vlasy.

Tady něco nehrálo. Jakub se na Anežku zkoumavě podíval. Řekne mu konečně, co se děje? Anežka uhnula pohledem a Jakub měl najednou jasno.

„Tys mu tam ten dopis dala, že jo?“ uhodil na ni přímo.

Anežka kývla.

„Proč jako?“ nechápal Jakub.

„Když on pořád tak čekal, že mu napíše, a chodil kontrolovat tu časovou schránku...“ pípala Anežka téměř neslyšně.

„Takže tys vyndala jeho dopis a dala tam ,jako Františčin!?“ ptal se nevěříceně Jakub.

K jeho překvapení ale zrzka zavrtěla hlavou. Ona nic nevyndávala. Nic tam nebylo. Už ten kus papíru asi našel někdo před ní. Jakub ji ale vyvedl z omylu. Péťa má od Františky dopisy nejmiň dva... Jestli je nepsala Anežka, tak kdo? Rozpačitě se po sobě podívali... Že by se zase hlásila minulost? Oběma jim zajiskřilo v očích. Že by dobrodružství?

KAPITOLA DRUHÁ

Zatímco v Praze nebylo po sněhu ani památky, ve Velharticích a v okolí přece jenom nějaká ta vločka spadla a zima byla také podstatně větší. Zvlášť teď, když mířili lesem rovnou k Novému Herštejnu. Péťa se sice ještě tvářil trochu našťavaně, ale už ne tolik jako včera, když se ho hned letěli zeptat, jak je to s dopisy od Františky. Nakonec ale Anežce odpustil, že ten první mu podstrčila ona. Jenže stejně jako Jakub s Anežkou i on umíral zvědavostí dozvědět se, kam zmizel jeho vlastní první dopis a kdo mu psal ten další.

„Stejně si ty dopisy brala Františka. A tys mi málem všechno zkazila,“ vrčel Péťa a snažil se s nimi držet krok.

Anežka obrátila oči v sloup. Od včerejška jí už otrnulo. Třeba si někdo dělá legraci z nich z obou. Nebo to není Františka, ale Temný, který se k nim snaží znovu nějak dostat. Místo vztekání se by měl být rád, že se do toho všeho zapletla. On je do její prapraprapra... sestřenice blázen a nic, co se jí týká, se mu nezdá podezřelé. Jenže ať se mu to líbí nebo ne, nejdřív musí zjistit, kdo si vlastně ty jeho dopisy bere.

„A ten tvůj... falešnej...,“ neodpustil si Péťa ještě drobné rýpnutí. Jen ať si Anežka nemyslí, že jí tohle jen tak zapomene. Na druhou stranu musel uznat, že kamarádka má zase jednu pravdu...

Jakub se trošku ustaraně podíval na oba. Moc pěkný, že se chtějí dozvědět, kdo si bere dopisy, to on taky. Jenže se celou cestu jenom dohadují, kdo co komu sebral a kdo co napsal nebo nenapsal, ale s nějakým pořádným nápadem, jak něco zjistit... to nepřišel ani jeden. Jak si to představují? Že tady budou v mrazu sedět schovaní někde za stromem nebo za polorozbořenou zdí a budou čekat, až se někdo objeví? Jak dlouho by asi trvalo, než by se tu objevili všichni jejich rodiče dohromady? A s Buškem a s babičkou v čele a odvedli je domů...

Anežka s Pétou jen rozpačitě krčili rameny. O tomhle tedy fakt nepřemýšleli.

„Ale ty určitě jo,“ pronesla Anežka s naprostou jistotou, že Jakub by přece něco takového nezanedbal.

Nepletla se. Jakub vytáhl z kapsy mobil a nadšeně jim ho ukázal.

„Hm. Mobil. A? Zavoláš do patnáctého století?“ trhla zrzka rameny. Copak už Jakub zapomněl, k čemu jim byl mobil, když zachraňovali Františku a Meč na Herštejnově středověkém hradu?

Jakub si jen povzdechl. Fakt je nic nenapadá? Ani jednoho? Opravdu si myslí, že je cvok a chce se provolat napříč staletími? Kam by asi tak volal? Středověká šlechtična žádný mobil nemá, i v její době je z hradu už stejná zřícenina jako teď v té jejich a ona už bydlí na malém statku v Lomci. To přeci vídí, že na Herštejn už se pán z Velhartic nikdy nevrátil. Nemůžou zkusit přemýšlet? Oba jen krčili rameny a Jakub se začínal skvěle bavit.

„Tak už to vybal,“ vzdala se nakonec Anežka.

Jakub se vítězoslavně usmál: „Co má mobil? Kameru! Necháme vzkaz, necháme puštěnou kameru a uvidíme, jestli si z nás někdo utahuje nebo jestli si ty dopisy bere opravdu někdo z minulosti.“

Anežka s Pétou museli uznat, že to Jakub opravdu nevymyslel nijak špatně. Jestli se na videu objeví někdo z dnešní doby, třeba z druhé velhartické party, budou mít aspoň jasno, s kým si vyřizovat účty.

„Nezapomeň stáhnout zvonění,“ Anežka musela prostě nějakým nápadem přispět. I když samozřejmě na tohle Jakub pamatoval už dávno. Ale proč by jí kazil radost?

Poslední kus cesty ke zřícenině došli s podstatně lepší náladou. Konečně se začne něco pořádného dít.

Alois Winter vešel do místnosti, oklepal si z kabátu sníh a zamnul si zkrchlé ruce. Chtěl něco říct, ale když si všiml Lidmiły, která seděla u stolu s filavou v dlaních, zapomněl, co to vlastně bylo. Snad nikdy v životě svoji manželku takhle neviděl. Obvykle bývala veselá a rázná. A během dne ji jen málokdy viděl sedět. Pořád něco dělala.